

HVAD MÅ DER GØRES

DET KGL. BIBLIOTEK
25. OKT. 1978
SMÅTRYKSADF.

Udgivet af Kommunistisk Arbejderparti

DER ER EN SU-REFORM PÅ VEJ

Ingen er vel i tvivl om, at af alle grupper i den danske befolkning, er de uddannelsessøgende økonomisk de allerdårligst stillede. Det beløb, som de uddannelsessøgende fra september maksimalt kan få til rådighed er 22.000 kr. Heraf udgør banklån mindst 50%. Det kan ingen leve af.

Gennem det sidste 1½ år er der foregået en del diskussioner og aktiviteter på uddannelsesstederne og i de uddannelsessøgendes organisationer. Det er positivt i forhold til tidligere, hvor mange, bl.a. flertallet indenfor DSF mente, at en kamp for bedre SU var direkte reaktionær! Men på trods af at levevilkårene stadig forringes har diskussionerne endnu ikke ført til enighed om, at der skal føres kamp for forbedret uddannelsesstøtte.

DSF's krav er omfattende krav

Den politik, som KAP står for, er, at der skal ske forbedringer af SU'en, må de uddannelsessøgende selv kæmpe for det. Og vi holder på, at det er nødvendigt at se, at Socialdemokratiet er en direkte fjende, som gennem aktioner skal tvinges til at give indrømmelser. Og vi går ind for, at der skal være nærme os DSF's krav, må de uddannelsessøgende tage deres stærkeste magtmidler i brug, — nemlig undervisnings- og eksamensboycot.

Modstand fra DKP og VS

Men resultaterne har været nedslående. I de organisationer, der skal være de uddannelsessøgendes redskaber i kampen, har de ledende fraktioner bremset udviklingen af en mobilisering henimod en kamp. I DUS-organisationerne, hvor DKP er dominerende, har toppens politik været, at de uddannelsessøgende ikke skal kæmpe en egentlig kamp, men istedet nøjes med at appellere til politikkerne og offentligheden. I DSF, hvor VS har stor indflydelse, har en del af det regerende flertal hidtil været modstandere af, at studenterne kæmper en delkamp alene for økonomiske interesser — de vil have hele uddannelsespolitikken med i en kamp. Og selvom dele af VS ligesom KAP har ment, at SU-kampen må rettes mod Socialdemokratiet og dets krisepolitik, har de på forhånd taget kampen for umulig. Men

fortsættes s. 2

En central opgave i SU-kampen det kommende år bliver at modvirke den splittelse, der ligger i CUR's SU-reform.

Læs om

ÅRETS GYSER U90	s. 4
KOLLEGIANERE SMIDT UD	s. 3
ANTIIMPERIALISTISK ARBEJDE	s. 5

LEDER:

TIL DE NYE UDDANNELSESSØGENDE

Det blad, som du nu har foran dig, er udgivet af Kommunistisk Arbejderparti, KAP. Heri præsenterer vi nogle af de vigtigste elementer i vores politik for de uddannelsessøgendes kamp. Når man begynder på et nyt uddannelsessted, er man naturligvis usikker på mange ting, og det er vanskeligt at tage stilling til alt det nye. Det gælder også for de forskellige politiske organisationer, som arbejder blandt de uddannelsessøgende.

KAP er et nyt dansk parti, der er blevet stiftet for at videreføre den revolutionære bevægelse i Danmark. KAP arbejder for den socialistiske revolution i Danmark. Den socialistiske revolution er arbejderklassens eget værk. Men al historisk erfaring viser, at skal arbejderklassens spredte kampe mod udbytning og undertrykkelse samles til én fælles kamp mod kapitalismen og for socialismen, så kræver det, at det kommunistiske parti bevidst leder og koordinerer kampene ud fra den revolutionære strategi.

Men der er jo som bekendt også andre, der siger, at de kæmper for socialismen. F.eks. VS og DKP. Men der er grundlæggende forskelle.

KAP er det eneste parti, der bygger på marxismen-leninismen og Mao Tsetungs tænkning. Her vil vi særlig understrege, at vi bygger på Mao Tsetungs videreudvikling af marxismen, f.eks. teorien om klassekampens fortsættelse under socialismen, fordi den er en forudsætning for at undgå, at socialismen degenererer til et fascistisk diktatur som i Sovjet idag. KAP er det eneste parti i Danmark, der mener, at der i verden idag findes to imperialistiske supermagter, Sovjet og USA, hvor Sovjet er den mest aggressive og farlige. De to supermagter er verdens folks hovedfjender. Deres rivalisering om verdensherredømmet betyder en konstant trussel om udbrud af en ny verdenskrig. En trussel, som man idag er nødt til at se i øjnene.

I modsætning hertil mener DKP, at Sovjet er socialistisk, hvilket også siger noget om, hvad DKP forstår ved socialisme. Og VS har gjort det til en dyd ikke at tage stilling til Sovjet, men mumler noget om, at Sovjet er et »overgangssamfund« og har en progressiv rolle i verden.

At der er forskelle på, hvad henholdsvis KAP og DKP og VS mener med socialisme har også betydning for, hvordan vi forstår vejen til socialismen. Det er afgørende at skelne klart mellem ven og fjende. KAP er det eneste parti, der udover de store private arbejdsgivere også udpeger top-laget indenfor statsapparatet og top-laget i fagbevægelsen (dvs. LO og forbundstoppene) som en del af monopolborgerskabet, der i kraft af deres samfundsmæssige stilling ejer eller råder over kolossale kapitalmængder og arbejdskraft. Og vi ser Socialdemokratiet, som det parti, der bedst er i stand til at

leder fortsættes s. 3

SU — fortsat

fælles for de ledende fraktioner i både DUS og DSF har været deres modstand mod at arbejde henimod at tage undervisnings- og eksamensboykot i anvendelse i kampen for mere SU.

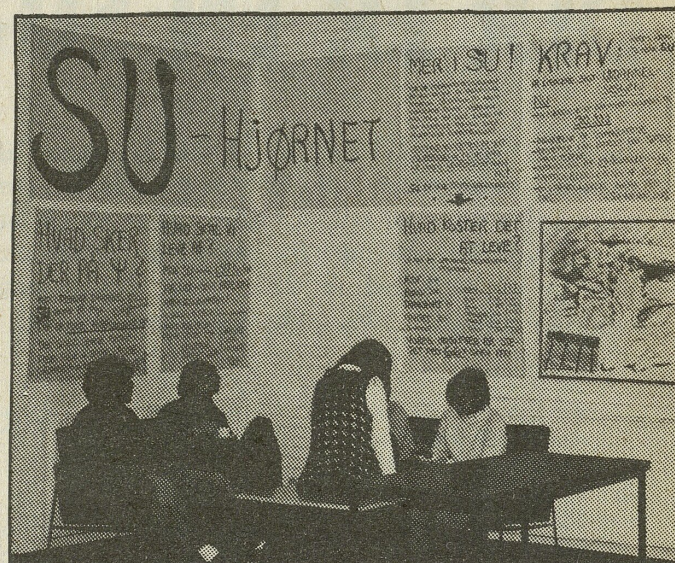
Kampen er vanskelig

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at også KAP mener, at det er en vanskelig opgave at få opbygget en tro blandt de uddannelsessøgende på, at de kan kæmpe, at de har magtmidler og at de må stole på egne kræfter. De uddannelsessøgende har ikke, som fagbevægelsen, nogen lang kamptradition, men oplever ofte

og effektivisering af uddannelserne.

Hvad nu?

For tiden barsler det Centrale uddannelses Råd med en ny SU-reform, der godt nok lover forbedringer. Men for det første er der langt fra tale om en opfyldelse af DSFs krav, og derfor er forslaget uacceptabelt. For det andet er det et forslag, der skal gennem folkettingen, hvor alt bliver underlagt den skærpede krisepolitik; så der kan vi regne med, at forslaget bliver beskåret, syltet eller at der i virkeligheden bliver vedtaget direkte forringelser — i det tilfælde bliver

deres problemer som individuelle — og handler derefter, dvs. søger individuelle 'løsninger'. Og naturligvis opleves en så omfattende kamp som en SU-kamp som uoverskuelig og for mange umulig på forhånd.

For den er meget krævende og ingen kan på forhånd garantere resultater, blot der iværksættes en undervisningsboykot. Opfyldelsen af kravet om 30.000 kr. i rådighedsbeløb vil tværtimod kræve en omfattende, langvarig og meget opslidende kamp. Det, der er KAPs politik, er blot, at forsøget på at opbygge en sådan kamp skulle have været gjort — og skal gøres! For uden at gøre forsøget accepterer vi blankt at vores levevilkår angribes og gør det dermed også lettere for staten at foretage disciplinering, sortering

vores kamp en forsvarskamp for at afvise et angreb. For det tredje er forslaget en splittelsespolitik, der på længere sigt skal slagte de langvarige uddannelser ved at gøre låneandelen meget større på disse. Og for det fjerde betyder forslaget, at når en studerende overskrider den normerede studietid omlægges al 'støtte' til lån.

Derfor må efterårets arbejde i SU-kampen tage udgangspunkt i en afvisning af SU-reformen — og overfor den må vi rejse og kæmpe for DSFs krav. Diskussionerne om, hvordan det skal gøres må startes nu i SU-grupperne.

Og vi opfordrer de nye uddannelsessøgende til at gå ind og være med i de SU-grupper, der findes på deres uddannelsessted.

Kollegianere sat ud af Kongens Foged

Gennemførelse af omkostningsbestemt husleje, stigninger i driftsomkostningerne og aftrapning af statstilskuddene er vigtige dele af den socialdemokratiske krisepolitik på kollegieområdet. Det betyder huslejestigninger.

På 7 kollegier er der huslejeboykot. Boykotten er en reaktion på udhulingen af SU og de opstrammede studier, der gør, at man ikke har tid til at tage det nødvendige erhvervsarbejde. Med boykotterne er kollegianerne gået til kamp for deres levevilkår.

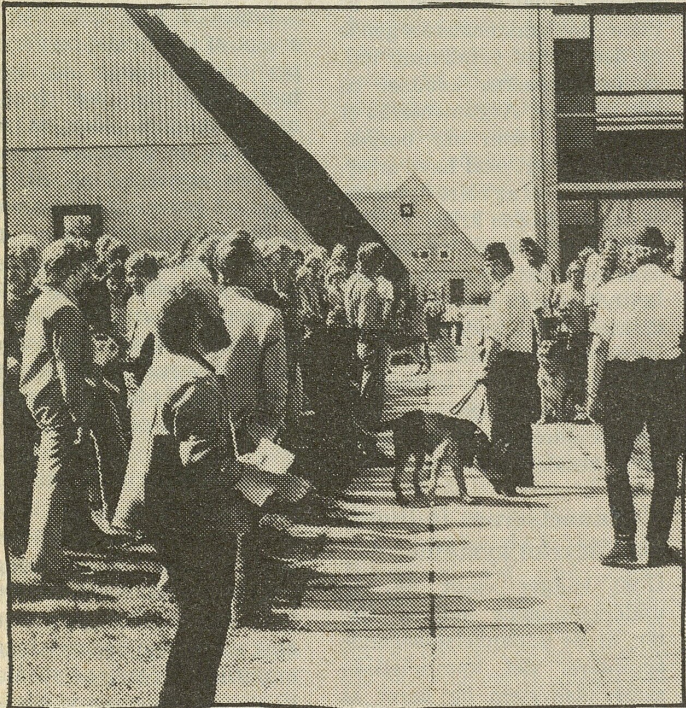
Opsigelser og udsmidning

Kollegianernes krav om *fastfrysning af huslejen* er en trussel mod krisepolitikens gennemførelse. Dermed er knægtelsen af boykotterne blevet en principiel sag for staten: Boykotterne skal stoppes for en-

hver pris.

Der er gjort alvor af truslerne: På Skjoldhøj og Trillegården har de aktionerende fået opsigelser, og 25 beboere fra Skjoldhøj har været i fogedretten. Den 9.8. blev der sat trumf på: 3 beboere på Skjoldhøj blev sat ud med politi og hunde. Det er det hidtil alvorligste skridt, der er taget mod huslejeboykotterne. Det er en kriminalisering af boligkampen, som må bekæmpes. Kollegianerne har oprettet lejerværn som svar på udsmidningstruslen.

Kollegiekampen må støttes fra uddannelsesstederne. Folk må melde sig til lejerværnene, som der vil blive brug for fremover. Og den aktionsfond, som Kollegiernes Landsboykotudvalg har oprettet, må støttes for at sikre, at ingen kollegianere rammes økonomisk af bøder og fogedsager.

3 kollegianere på Skjoldhøj er blev smidt ud. Det er det alvorligste skridt staten har taget for at stoppe huslejeboykotterne. De uddannelsessøgende må gå ind i de lejerværn, som kollegianerne har oprettet for at forsvare sig mod udsmidningerne.

LEDER fortsat

administrere kapitalens krise, fordi de kan føre overgreb igennem uden væsentlig modstand fra arbejderklassen. Socialdemokratiet er derfor et borgerligt parti, — en direkte fjende i kampen såvel dagligt som i kampen for socialismen.

I modsætning hertil har VS og DKP i forskellig grad en politik, der lægger op til et samarbejde med Socialdemokratiet. DKP mener, at Socialdemokratiet er et arbejderparti og deres mål er, at komme ind og dele taburetterne med Socialdemokratiet. VS mener, at Socialdemokratiet er »det mindste onde«.

Hvad arbejderklassen angår, mener KAP, at den ikke kun består af de, der står på en fabrik og får beskudte negle. Vi mener, at arbejderklassen udgør langt den største del af befolkningen, og at den stadig vokser. En smed, en kontorslave, en pædagog, en specialarbejder, en skolelærer, en butiksekspedient — for at tage nogle eksempler — har idag samme løn- og arbejdsforhold trods forskelle i deres arbejdes art. De er alle udbyttede, de tilhører alle arbejderklassen og de har fælles interesse i at styrte borgerskabet og indføre socialismen. KAP er det eneste parti, der siger, at hovedparten af de uddannelsessøgende er en del af arbejderklassen og derfor mener, at de uddannelsessøgende har interesse i socialismen. I dagskampene betyder det, at vi går ind for, at de uddannelsessøgende må kæmpe på alle felter, for SU, for arbejdsvilkårene, for metodefrihed, mod den borgerlige ideologi og videnskab og for at vinde så mange som muligt for at studere ud fra arbejderklassens standpunkt. Ovenstående er blot nogle få af de områder, hvor KAPs politik adskiller sig fundamentalt fra andre partiers. Det betyder ikke, at vi aldrig kan blive enige med andre organisationer og partier, for det kan vi på mange enkeltspørgsmål. Men det betyder, at når der rundt om i dette blad er fremhævet uenigheder i enkelte kampspørgsmål, som f.eks. synet på U-90, i SU-kampen, mv., så er det vigtigt at understrege, at disse uenigheder ikke er tilfældige, men netop udspringer af, at der er afgørende forskelle mellem det, som KAP og de andre organisationer kæmper for — forskelle i opfattelsen af vejen til socialismen og af hvad socialisme er.

KAPs uddannelsessekretariat

KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI (KAP)

Esbjerg: Postbox 293, 6700 Esbjerg — *Helsingør:* Postbox 71, 3000 Helsingør — *Herning:* Postbox 219, 7400 Herning — *Hillerød:* Postbox 148, 3400 Hillerød — *København:* Studiestræde 24, 1455 Kbh. K. — *Køge:* Postbox 111, 4600 Køge — *Lolland/Falster:* Box 85, 4800 Nykøbing F — *Odense:* Postbox 32, 5240 Odense NØ — *Randers:* Postbox 2043, 8900 Randers — *Roskilde:* Postbox 128, 4000 Roskilde — *Silkeborg:* Postbox 207, 8600 Silkeborg — *Ålborg:* Oktober bogbutik, Kastetvej 11, 9000 Ålborg — *Århus:* Guldmedegade 36 o.g., 8000 Århus C.

Bog anmeldelse:

ÅRETS GYSER — U90

Årets gyser indenfor bogmarkedet er ikke nogen helt almindelig krimi, men derimod den store såkaldte 'folke'bog, U-90. En skitse af uddannelsessystemet frem til 1990. Et stortilet angreb på arbejderklassens uddannelsesvilkår, godt indpakket fraser om demokrati og medbestemmelse.

Og stortilet er den. Alene bogens fysiske format gør, at det ikke lige er sådan en, man render rundt med i tasken. Mer alligevel skal vi nok alle få kendskab til den, for den vil blive propaganderet ud via Folketinget, aftenskolekurser, offentlige møder og gennem udsendelser i radio og TV.

Nedskæringer og

stramninger

Uddannelsessystemet skal ifølge U-90 omstruktureres, så det overvejende kommer til at bestå af mange forskellige kortvarige uddannelser á 3-4 års længde, plus nogle ganske

få længerevarende eliteuddannelser. Et sindrigt modulsystem, hvor de studerende eksamineres 3 gange pr. semester, skal sammen med CUR's forslag til SU-reform, hvorefter stipendieandelen aftrappes, jo længere tid, der går, sikre, at de studerende jager gennem uddannelserne. Devisen er: Pisken over nakken! Uddannelsesforløbet skal effektiviseres!

Vi er alle i samme båd

For at få accept af disse forringelser er det nødvendigt at bilde de uddannelsessøgende og den øvrige befolkning ind, at forringelserne kommer os alle til gavn. Argumenterne er de samme, som når borger-skabet iøvrigt skal have arbejderklassen til at bære byrderne af kapitalismens krise: Vi skal spænde livremmen ind og vise samfundssind, de højtlohnede/højtuddannede indenfor arbejderklassen må holde igen for de lavtlønnede/lavtuddannede — som om der ikke er uforenelige klasse modsætninger og som om arbejderklassen har gavn af, at betale kapitalens krise.

Uddannelsernes indhold skal styrke systemet

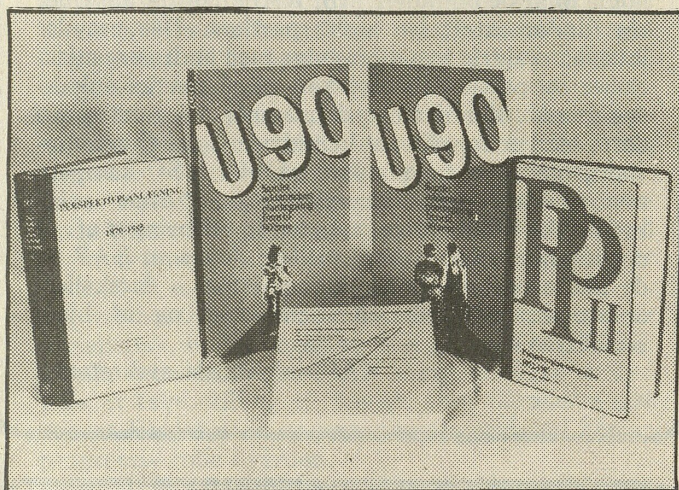
U-90 lægger vægt på, at undervisningens indhold sikrer, at de uddannelsessøgende accepterer det kapitalistiske samfundssystem og lærer at indordne sig bedst muligt under det. Således hedder det om et af formålene med uddannelserne: »at give en positiv

holdning til de grundlæggende principper i vor form for folkestyre.« Og når uddannelserne så skal give kendskab til arbejdsretten og når det understreges, at »Økonomisk Demokrati kan blive den vigtigste faktor for udviklingen på arbejdsmarkedet frem til 90-erne,« så får man en fornemmelse af, hvad uddannelserne ifølge U-90 skal anvendes til: at indoktrinere folk til at acceptere Arbejdsretten og ØD som grundlæggende principper for folkestyret.

Linien er klar nok. Det er accept af samfundet og illusioner om demokrati og medindflydelse, der skal frem i undervisningen. Men at det vittterligt er illusioner understreges samtidigt af, at det siges: »I spørgsmål vedrørende uddannelsesinstitutioner må aftagersynspunkter og overordnede samfundshensyn indgå med stor vægt«. Altså på almindeligt dansk: Staten og arbejdsgiverne skal have større direkte indflydelse på uddannelserne, end de har nu.

Borgerskabets planer

Det er CUR (Centrale Uddannelsesråd), — et rådgivende organ under undervisningsministeriet — der har lavet U-90. Også CURs sammensætning vidner om undervisningsministeriets forsøg på at få det til at se ud, som om vi alle er i samme båd. Der er repræsentanter fra det statslige bureaukrati, og topfolk fra de forskellige interesseorganisationer

Det er ikke første gang, man fra statens side forsøger en mere langsigtet planlægning af uddannelserne. 60'ernes rent kvantitative udvidelse viste sig hurtigt at være utilstrækkelig. Uddannelserne var forældede og under begyndende udsigt til krisen kom Perspektiv-planerne, PP-1 og PP-2. Disse beskæftigede sig især med tilgange til de højere læreanstalter. Senere kom Helheds-planen (H-planen, som udover stram adgangsregulering varslede stramninger, besparelser og mere direkte tilpasning til erhvervslivets behov. Med krisens gennemslag er disse overgreb blevet skærpet yderligere og videreføres nu i U-90, godt tilsløret.

(LO, DA, AC, DUS, DSF m.fl.). Det skal altså se ud som om, de forskellige klasser i samfundet sammen kan finde frem til en fælles løsning, der også bliver til gavn for arbejderklassen. Men sagen er, at CURs medlemmer på nær DSF og DUS kommer fra borger-skabet. Fra det private, statslige og faglige monopolborger-skab, dvs. private arbejdsgivere, højtstående statsbureaukrater og de velnærede toppampere indenfor fagbevægelsen. På den måde er CUR en forløber for den korporativistiske stat, dvs. en stat, hvor fagbevægelsen, statsmagten og de private arbejdsgivere er smeltet sammen.

Gyser eller science-fiction

U-90 er altså, som også DSF mener, en idyllisering af indgreb overfor uddannelsessektoren. Men det er mere end det, og det er ikke som det hedder i DSFs mindretalsudtalelse, at

U-90 er »en ret fritsvævende fremtidsvision«. U-90 vil desværre blive en meget nærværende del af de uddannelsessøgendes fremtid. Overgreb som nedskæringer, stramninger og effektiviseringer vil melde sig efter tur. U-90 må derfor tages alvorligt. I de uddannelsessøgendes organisationer må den tages op til debat. Der må nedsættes grupper, som studerer den og sørger for at få den ud til diskussion. DKP og KommS (DKPs studenterorganisation) vil benytte U-90 debatten til at opstille omfattende reformforslag som svar på U-90. Det vil være dumt. Tiden er ikke til at bygge urealistiske luftkasteller. Tværtimod må man kridte skoene og stå fast. De uddannelsessøgende kommer til at stå i en benhård kamp, hvor de må prøve at slå U-90-overgrebene tilbage efterhånden som de kommer.

Verdenssituationen kræver vores indsats

Genoptag traditionerne for antiimperialistisk arbejde i de uddannelsessøgendes organisationer

I slutningen af 60'erne og starten af 70'erne spillede studenterbevægelsen en stor rolle i det antiimperialistiske arbejde. USA blev fordømt, og Vietnams folk fik betingelsesløs støtte. I dag ser det skralt ud med det antiimperialistiske arbejde, selvom der er brug for det som aldrig før. Idag er det folkene, der kæmper imod de to imperialistiske supermagter, USA og Sovjet, der har brug for støtte. Traditionerne for antiimperialistisk arbejde må genoptages i studenterbevægelsen.

Verden er idag kendetegnet ved, at der er to imperialistiske supermagter, USA og Sovjet, som forsøger at skaffe sig verdensherredømme. Også mindre imperialistiske lande søger at underlægge sig andre lande, men de er ikke stærke nok til at hamle op med USA og Sovjet. Landene og folkene i Asien, Afrika og Latinamerika udgør den 3. verden. De står i det skarpeste modsætningsforhold til de to supermagter. De er blevet holdt nede i fattigdom og lavt teknisk udviklingsniveau på grund af imperialismen. Men tryk avler modtryk, og folkene i 3. verden er gået til væbnet kamp mod imperialismen, f.eks. i Palæstina, i landene i det sydlige Afrika, i Eritrea.

USA — verdens politibetjent

Gennem den økonomiske og militære styrke, som det lykkedes for USA-imperialismen at vinde i løbet af 2. verdenskrig og årene derefter, havde USA opnået et hidtil uset overherredømme over den kapitalistiske verden. I mange år opførte USA sig som verdens politibetjent og gjorde alt for at undertvinge sig verdens folk og nationer. Men USA-imperialis-

men mødte modstand overalt i verden. Stærkest fra folkene i Sydøstasien — Vietnam, Kampuchea, Laos og Korea viste i deres kampe, at et lille land kan smide verdens stærkeste militære magt på porten.

De uddannelsessøgende i Danmark bidrog dengang til at afsløre og bekæmpe USA-imperialismen gennem støttearbejdet til folkene i Sydøstasien.

Sovjet maser sig frem

Men samtidigt med at USA blev afsløret og trængt tilbage dukkede en ny supermagt op, Sovjet. Sovjet var oprindeligt verdens første land, hvor proletariatet tog magten, men gennem en årrække voksede der indenfor parti og stat et privilegeret lag frem, som endeligt tilrev sig magten i 1956. Og i dag er det kapitalistiske system så konsolideret i Sovjet, at det er muligt for Sovjet at gøre USA rangen stridig som verdens stærkeste imperialistmagt...

Sovjet er den nye opadstræbende imperialistmagt. Hvor USA går tilbage, prøver Sovjet at trænge frem. Især i Afrika er det gået stærkt. Sovjets mål er det samme som USAs har

fortsættes s. 7

Landet rundt:

JO FLERE, DER TAGER KAMPEN OP...

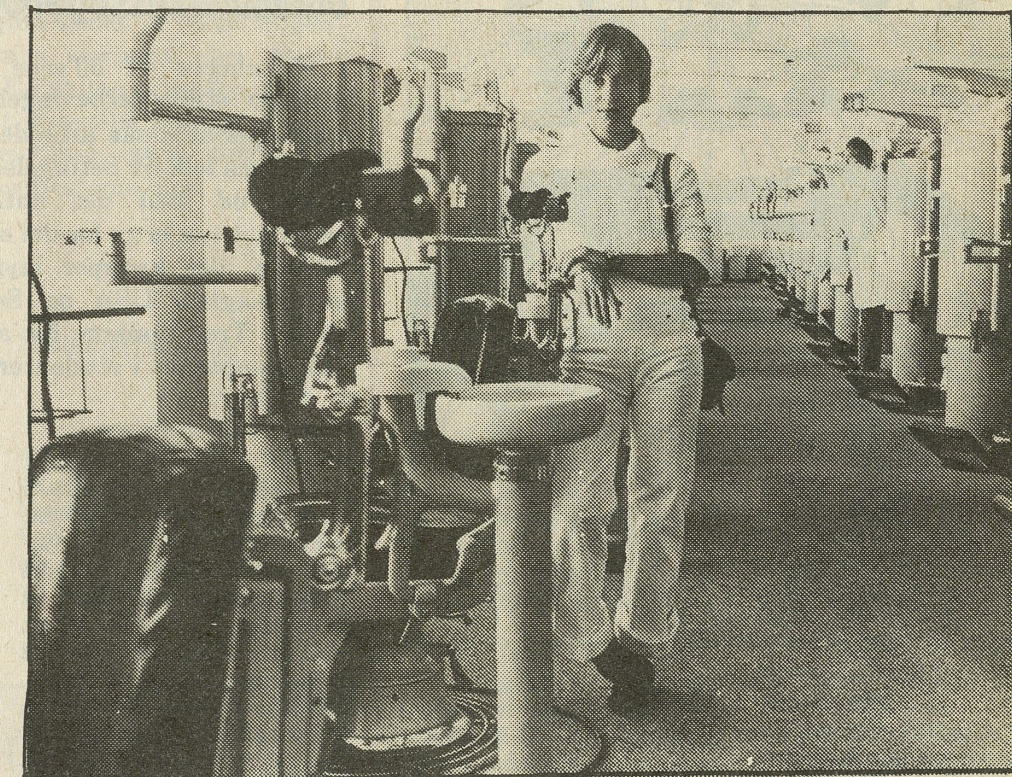
Nedskæringer, strammere studier, registrering og overfyldte hold. Alt sammen ting, som de uddannelsessøgende mærker mere og mere efterhånden som krisen uddybes. Situationen kan let se håbløs ud. Man er jo kommet for at uddanne sig, men det kan ofte være svært at få mulighed for det.

Alligevel ser man rundt omkring, at man faktisk godt kan gøre noget for at forbedre forholdene. Store dele af de uddannelsessøgendes historie viser, hvordan man har forsøgt at trodse forringelserne. Undertiden lykkes modstanden. Der er eksempler, der viser, at en kritik af det, man skal lære, kan resultere i at de værste dele af den borgerlige ideologi kan slås tilbage. Der er eksempler på, hvorledes kampe mod stramninger af forholdene er lykkedes. Ikke sådan at de uddannelsessøgende kan fjerne hele krisepolitikken. Ej heller *samtlig*e angreb på uddannelserne.

Men hist og her lykkes det at slå en kile ind. KAP mener, at det er disse kiler, som viser vejen frem. Derfor er vi også uenige med DSFs ledelse, der betragter de fleste lokale kampe som perspektivløse, såfremt de ikke umiddelbart alle retter sig mod kritikken af den borgerlige ideologi.

Tandlægehøjskolen — en kamp for læseferie

Et af de områder, hvor der sker store stramninger er omkring eksamen. Kravene skærpes, man må ikke sætte spørgsmålstegn ved det lærte og flere dumper. Nogle steder er læseforholdene tilmed helt umulige.

Kirsten Ludvigsen, Tandlægehøjskolen i København: Vore forhold er ikke enestående. Og jo flere, der tager kampen op ligesom vi har gjort, jo sværere vil det efterhånden blive at presse forringelser igennem.

F.eks. på Tandlægehøjskolen i København. Men i år trodsede studenterne forholdene og tiltvang sig derigennem bedre læsebetingelser. Vi har talt med Kirsten Ludvigsen fra Tandlægehøjskolen:

Hvorfor blev I væk fra undervisningen den sidste uge inden eksamen?

Kirsten: Tja, det er en lang historie, men de sidste år har vi stillet krav om læseferie før eksamen. På nogle årgange fortsætter undervisningen og arbejdet på klinikkerne nemlig helt op til eksamen. Men hver gang blev vi spist af. Man skulle nok huske vores krav, hed det, men det kunne bare ikke nå at blive indført på skemaet. I år fandt vi så ud af, at skulle kravet gennemføres

måtte vi selv gøre det i praksis.

Efter en del møder på de berørte årgange besluttede vi simpelthen at blive væk fra undervisningen den sidste uge, for at læse. Og det gjorde vi så. Rektor og nogle af lærerne prøvede godt nok på at true os, f.eks. med bortvisning. Men hvad kunne de gøre, når vi var så mange?

Hvad har I lært af denne kamp?

Kirsten: Vi fik jo kravet gennemført og så må vi se, om det kommer ind på skemaet fremover. Det er også første gang, sådan noget er sket på Tandlægehøjskolen. Derudover mener jeg, aktionen har vist, at vi kun fik kravene igennem ved selv at gøre det.

Vi havde ikke fået læseferie, hvis vi blot havde sat lid til fortsatte forhandlinger, sådan som Komm.S. plejer at foreslå. Og selvom vores kamp kun er en lille ting, er den med i en større sammenhæng. Vore forhold er jo ikke enestående. Og jo flere der tager kampen op ligesom vi har gjort, jo sværere vil det efterhånden blive at presse forringelser igennem.

Nedskæringer på Københavns Universitet

Også det kommende år er fyldt med problemer af den art, som de tandlægestuderende ikke ville finde sig i. F.eks. rammes nogle uddannelsessteder nu af store nedskæringer. Vi har talt med formanden for studenterrådet på Københavns Univer-

sitet, Stefan Middelboe, om hvad nedskæringerne vil betyde der:

Stefan: Udover SU-kampen bliver nedskæringskampen nok den vigtigste for os. Her gælder det om at få en fælles linie inden november, hvor næste semester planlægges. De nedskæringer, som har ramt Københavns Universitet fra næste forår er allerede blevet fordelt på hovedområderne af Konsistoriums forretningsudvalg. Det går ud over alle hovedområder. Det er nu de enkelte hovedområder, som skal fordele besparelserne videre på de enkelte fag.

Hvad betyder nedskæringerne?

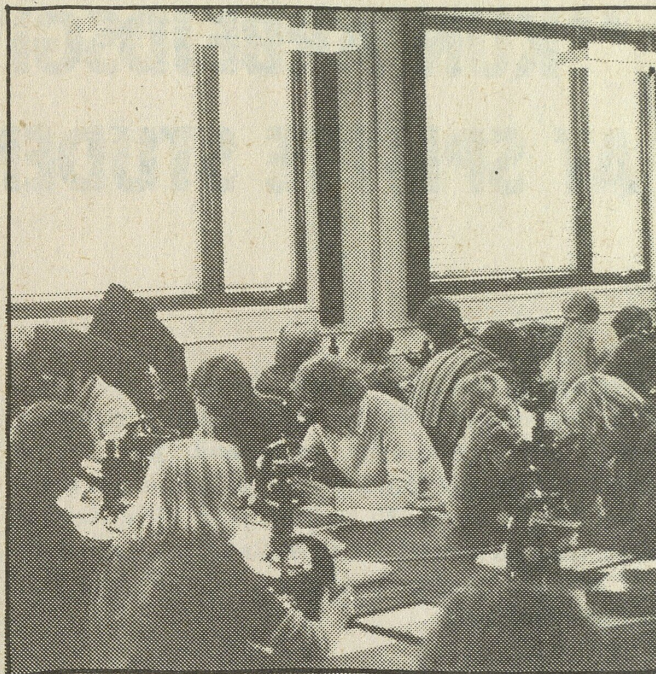
Stefan: De rammer især undervisningsassistenterne og administrationen. Det vil bl.a. sige studenterunderviserne og en del af den kritiske undervisning. Ifølge det forslag, som ligger er der tale om ca. 6-10% nedskæring. Det betyder, at

studieplanerne nogle steder slet ikke kan opretholdes.

Hvad skal man så gøre?

Stefan: Det er svært for mig at sige idag. Vi skal undgå at administrere nedskæringerne eller at fagene begynder at slås om penge indbyrdes. Det er fagchauvinisme og splitter os. Vi må prøve at lave en alliance med lærerne og TAP'erne, da det også går ud over deres arbejdsforhold. Men det er nok uvist, hvor sikker den alliance er. Vi må derfor først og fremmest starte diskussionerne blandt de studerende på fagene og på den måde få en fælles linie.

Og med dette en opfordring fra redaktionen om, at man rundt omkring på de forskellige uddannelsessteder hurtigst muligt får startet diskussioner og nedsat grupper i tilknytning til elev/studenterrådene, som studerer forholdene dér, hvor man er.

De 20 mill.kr., der skal spares på Københavns Universitet i næste finansår betyder at lærere fyres, at der bliver mere trangsel på studiesalene og undervisningen dårligere.

VERDENSSITUATIONEN

... fortsat

været: Undertvinge sig verdens lande og stræbe efter verdensherredømmet. Men Sovjet er ikke så afsløret som USA. Mange tror fortsat, at Sovjet er progressivt. I Danmark er det kun få, der ser Sovjet som en imperialistmagt.

Men også Sovjet møder modstand

Folket i Tjekkosllovakiet har nu i ti år gjort modstand mod Sovjets besættelse, og Sovjet er derfor nødt til at opretholde 50.000 soldater i landet for at sikre sig magten.

Sovjet støtter Vietnam, som nu spiller rollen som storebror overfor de andre lande i Sydøstasien, men hver gang Vietnam har forsøgt at invadere Kampuchea, har de mødt modstand og er blevet slået tilbage.

I Eritrea kæmper folket for at befri deres land fra Etiopien og danne en selvstændig stat. Kun i kraft af den militære støtte, det vaklende etiopiske regime har fået fra Cuba og Sovjet, har det været muligt

Den nye aggressive supermagt Sovjet vinder frem, men også Sovjet møder modstand. F.eks. i Eritrea, hvor folket fører en heltmodig befrielseskamp. De fortjener al mulig støtte også fra de danske uddannelsessøgende.

for regimet at nægte Eritrea selvstændighed. Eritrea er Sovjets Vietnam. Som USA blev smidt ud af Vietnam, vil Sovjet blive det i Eritrea. Eritrea vil vinde selvstændighed på trods af cubanske soldater, napalmbomber og sovjetiske militærfly.

Støt den antiimperialistiske kamp!

Flere af de uddannelsessøgendes organisationer er medlemmer af organisationer som Dansk-Cubansk venskabsforening. Sådant et medlemsskab er en støtte til Cubas rolle som Sovjetimperialismens lakajer i Afrika. Antiimperialister må kræve udmeldelse.

Støtten til den antiimperialistiske kamp må optrappes. Eritrea-komiteer er nu ved at komme op at stå. Der er hårdt brug for dem. Eritreaspørgsmålet og andre brændpunkter i den antiimperialistiske kamp må tages op i de uddannelsessøgendes organisationer. Kræfterne må lægges i for at sikre, at Sovjets forbrydelser ligesom USAs bliver afslørede for verdens folk.

”KUN ARBEJDSGIVERNE HAR GAVN AF AT SPLITTE STUDENTER OG ARBEJDERE”

Under krisen angribes arbejderklassens levevilkår hårdt. Lønningerne halter langt efter prisstigningerne. Arbejderklassens modstand mod krisepolitikken forsøges knægtet ved, at arbejdere, der er fagligt aktive, fyres. Vi har talt med Villy Nevdal, tillidsmand på firmaet Activ Stillads, hvor arbejderne i foråret strejkede 4½ måned på grund af politiske fyringer.

Kan du kort fortælle om jeres konflikt?

Villy Nevdal: Jo, det hele startede med, at 4 af vores arbejdskammerater blev fyret på et totalt usagligt grundlag. Der blev sagt, at det var på grund af arbejdsvægring og druk, men det var ret klart, at det var fordi firmaet gerne ville af med nogle af de aktive arbejdere. Vi gik i strejke og det endte med, at fyringen blev kendt uberettiget. Så blev de genansat.

Kunne ikke engang have strejket 3 uger

Hvilken betydning havde støttekomiteerne?

Villy Nevdal: De var enormt vigtige. Uden dem kunne vi ikke engang have strejket i 3 uger. De har simpelthen været uundværlige. Det var dem, vi fik den største støtte fra. I starten tømte vi alle kasser for at kunne sende materiale ud i hele landet. Det gav bonus. Der begyndte at dukke støttekomiteer op og her var der folk, der ville støtte os på vores eget grundlag. Det voksede hurtigt og til sidst var der langt over 100 komiteer.

Arbejdsgiverne bange for støttekomiteerne

Arbejdsgiverne er virkelig bange for støttekomiteerne. Derfor prøver de at kriminali-

sere dem ved at påstå at støttekomiteerne snyder i skat. Det ku' lige passe, at når man tager en femmer op af lommen, som man har betalt skat af en gang, så skulle man til at gøre det en gang til.

Troede kun studenterne ville snakke

I har stillet parolen: Enhed arbejdende, arbejdsløse og uddannelsessøgende?

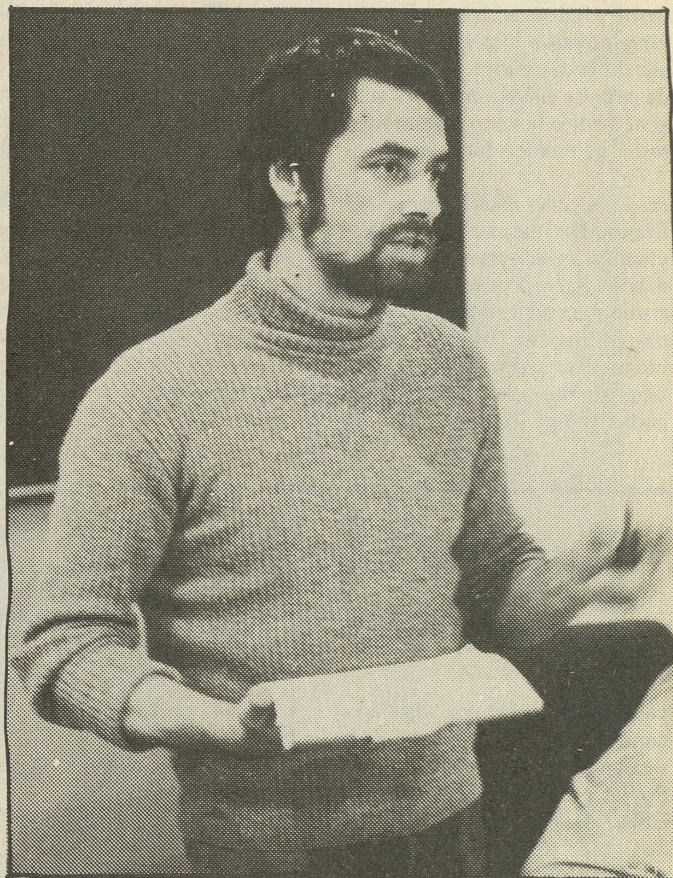
Villy Nevdal: Ja, vi har virkelig fået støtte fra både arbejdende, arbejdsløse og uddannelsessøgende.

Var I overraskede over at få støtte fra studenter?

Villy Nevdal: — Vi havde godt nok troet, at studenterne ville snakke om os, men at de ville støtte os sådan som de gjorde, — det havde vi ikke regnet med. Der blev dannet komiteer på mange universiteter og læreanstalter over hele landet. Støttekomiteerne kunne adoptere en stilladsarbejder, og jeg var adopteret af Københavns Dag- og Aftenseminarium i Ejby. Jeg var derude og vise lysbilleder, og der var en utrolig opbakning. Det var dejligt at mærke.

Du synes altså ikke, at studenterne er nogen man ikke kan regne med?

Villy Nevdal: Nej, det er kun arbejdsgiverne, der har gavn af

Villy Nevdal, tillidsmand på Activ Stillads, siger, at støttekomiteerne er uundværlige i strejkekampe idag og påpeger den støtte, som de uddannelsessøgende gav i stilladskampen.

at splitte studenter og arbejdere. Vi har brug for hinanden. De studerende har jo også brug for hjælp fra os. Det er jo helt latterligt, hvad de har at leve af. Der er jo også flere og flere

studenter, der kommer fra arbejderhjem. Og når de bliver færdige, er det minimalt, hvor mange der får job til direktørløn. De fleste får et ganske almindeligt job.

ABONNER PÅ UGEAVISEN ARBEJDERAVISEN

115,- kr. pr. år eller 60 kr. pr. halvår

Ring til ARBEJDERAVISENs distribution (01) 14 64 04

Du kan begynde med et prøveabonnement på 10 numre.

Indsæt 20,- kr. på giro 6 14 08 07.

Arbejderavisen, Studiestræde 24, 1455 København K.